

32 *scopatus completè accipiatur, includit in se Ordinem Presbyteri; & ideoque distinctus ab eo Ordo censori non potest. Sin vero accipiatur incompletè secundum potestatem Ordinandi, & confirmandi, qua Ordini Presbyteratus Superadditur; negari non potest, quin sint diversi Ordines. Hæc de secunda opinione.*

34 *Obiter autem hic plures notarunt, quòd quidquid sit, an Episcopatus sit Ordo de per se distinctus à Sacerdotio, vel partialis tantum ejusdem Sacerdotii; è contra pro certo, & indubitato tenendum est, Archiepiscopatum, Patriarchatum, Cardinalatum, atque Papatum non esse Ordines distinctos ab Episcopatu; quia hi eandem potestatem habent Ordinis, quam Episcopi; non autem ampliorem; etsi excellent, & excedant quoad potestatem Jurisdictionis, quam habent superiores ipsi Episcopi, ut notat Cotonius d. lib. 3. controv. 1. num. 16. & differit Diana part. 12. tract. 1. resol. 4. quæ reperitur in Coordinati operis tom. 4. tract. 8. resol. 4. novissimè Mendezius in Luce Fidei tom. 2. lib. 12. cap. 14. n. 14.*

35 *Tertia opinio circa numerum, & quantitatem Ordinum est Thomistarum, qui juxta doctrinam S. Thomæ 3. p. in Supplement. q. 37. art. 2. tenent, Ordines esse septem, nempe Presbyteratum, Diaconatum, Subdiaconatum, Acolythatum, Exorcistatum, Lecturatum, & Ostiariatum. Probant autem quidditatem, & convenientiam hujus numeri septenarii Ratione, Conciliorum determinatione, & Sanctorum Patrum nominatione.*

36 *Ratio est duplex. Prima, quia tot debent esse Ordines, quot sunt dona Spiritus Sancti; nam Spiritus Sanctus eminenter tribuit Ordinat; juxta illud Apostoli Ad. 20. 28. Attendite vobis, & universo gregi, in quo vos Spiritus Sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei. Igitur donum Scientiæ datur Episcopis, ac Sacerdotibus, qui animarum curam gerere debent, & tenentur populos instruere in doctrina Christiana. Coloss. 3. 16. Verbum Christi habitet in vobis abundanter in omni sapientia, docentes, & commoventes. Donum intellectus elargitur Diaconis, qui prædicant Evangelium. Philip. 4. 7. Et pax Dei, quæ exsuperat omnem sensum custodiatur coram vestra, & intelligentiam vestram. Donum Consilii datur Subdiaconis, qui castitatem spontè Deo vovent. 1. Cor. 7. De virginibus præceptum Domini non habeo, consilium autem do, tantquam misericordiam consecutus à Domino, ut sim fidelis. Donum Fortitudinis conceditur Ostiariis, ut fortes sint in expellendis indignis ab Ecclesia. Jerem. 1. 17. Ne formides à facie eorum. Ego quippè dedi te in columnam ferream, & in murum æreum. Donum Scientiæ tribuitur Lectoribus, qui explanare debent legem Dei catechumenis, Col. 1. 10. Fructificantes, & crescentes in Scientia Dei. Donum Pietatis impertitur Exorcistis, qui ut suo munere dignè fungantur, debent vacare piisorationibus, ac jeuniis, juxta illud Marc. 9. 29. Hæc genus (dæmoniorum) in nullo potest exire, nisi in oratione, & jejunio. Donum Timoris Domini instituitur Acolythis, qui magis accedunt Sanctuario parantes vasa pro Sacrificio, & de his dictum est Psal. 2. 11. Servite Domino in timore, & exultate ei cum tremore.*

37 *Altera ratio, & quidem magis propria, & convenientis, quam approbat S. Thomas d. par. 3. q. 37. art. 2. est, quia Ordo institutus est principaliter ad consecrandam, & distribuendam Sanctissimam Eucharistiam; idcirco ad hoc mysterium dignè celebrandum opus est septem generibus ministrorum. Primò: Ut sint, qui consecrent, & sic Sacerdotes. Secundò: Ut sint, qui consecratas species distribuant fidelibus, & sic Diaconi. Tertio: Ut sint, qui deferant panem, & vinum consecrandum, & sic Subdiaconi. Quarto: Ut sint qui vasa sacra præparent, & lumina portent, & sic Acolythis. Quintò: Ut sint, qui arceant dæmones ab animalibus, & de corporibus populi, & sic Exorcistæ. Sextò: Ut sint, qui instruant ru-*

des, ac Catechumenos, & sic Lectores. Septimo: Ut sint, qui introducunt dignos in Ecclesia; & expellant indignos, ac infideles, & sic Ostiarii. Ita S. Doctor d. 3. p. q. 37. art. 2. Salmanticenses d. tract. 8. de Sacram. Ord. cap. 1. num. 11. Gonetus d. disp. 2. art. 1. num. 3. & ipse doctissimus Mastrius in 4. Sent. d. disp. 4. n. 5.

38 *Secundò probant Thomistæ hæc numerum Ordinum Septenarium ex determinatione Conciliorum. Nam Concilium Romanum sub Sancto Sylvestro Papa Anno 325. in capit. 3. nominat hos septem Ordines, incipiendo à Presbytero, & procedendo usque ad Ostiarium. Concilium Carthagenense Quartum sub Stricio Papa Anno 398. capit. 1. (quod habetur in Decreto dist. 23. à capit. 8. & seqq.) differit de modo conferendi hos omnes septem Ordines, quos singillatim describit. Et aliis pluribus Conciliis prætermisiss, Concilium Florentinum Anno 1439. & Concilium Tridentinum in sess. 23. cap. 2. nominantur, Ordines ipsos septem; nam in d. cap. 2. ita loquitur Tridentinum: Non solum de Sacerdotibus, sed & de Diaconis Sacrae Littere apertam mentionem faciunt, & quæ maximè in eorum ordinatione attendenda sunt, gravissimis verbis docent, & ab ipso Ecclesie initio sequentium Ordinum nomina, atque uniuscujusque eorum propria ministeria, Subdiaconi scilicet, Acolythis, Exorcistæ, Lectoris, & Ostiarii in usu fuisse cognoscuntur.*

39 *Tertiò probatur à Thomistis prædictus Ordo septenarius numerus à Sanctorum Patrum nominatione; nam S. Cornelius Papa, qui Sedem Apostolicam adeptus est Anno 254. in Epistola ad Fabium Antiochenum (quæ est apud Eusebium Hist. lib. 6. cap. 35.) sic de Novato loquitur: Is ergo, qui Evangelium vindicabat, nesciebat in Ecclesia unum Episcopum esse debere, ubi videlicet esset Presbyteros quadraginta sex, Diaconos septem, Subdiaconos septem, Acolythis quadraginta duos, & Lectores cum Ostiariis quinquaginta duos, &c. Ecce ab hoc Sanctissimo, & antiquissimo Papa nominatos omnes septem Ordines Clericales. Sed etiam ante illum S. Dionysius de Eccl. Hier. cap. 3. loquens de Ordinat in minoribus ait: Ministrorum hi quidem ad Janus Templi clausas consulant; alii vero aliud quid proprii muneris exequantur. Et S. Ignatius Martyr in Epist. 11. ad Antiochenos. Saluto Sanctorum Presbyterorum collegium: Saluto sacros Diaconos, Hypodiaconos, Lectores, Cantores, Janitores, Laborantes, Exorcistas, Confessores. S. Cajus Pontifex Romanus Anno 296. in Epistola ad Felicem Episcopum, (relata in cap. Illud, dist. 77.) ita de gradibus, per quos ascendebatur ad Sacerdotium, verba facit: Sit primùm Ostiarius, deinde Lector, postea Exorcista, inde sacretur Acolythis, demum verò Subdiaconus, deinde Diaconus, & postea Presbyter. De iisdem omnibus loquitur etiam S. Ildorus Hispanensis Episcopus, qui sedere cepit in ea Episcopali sede Anno 596. in Epistola ad Ludifredum, in qua agit de Episcopi, & aliorum Clericorum in Ecclesia Officiis. Igitur, qui scholam Sancti Thomæ sequuntur, jure optimo ajunt, se defendere septenarium numerum Ordinum; tot enim fuerunt in primitiva Ecclesia, & semper servati sunt.*

40 *Quarta opinio est Græcorum, & Ecclesie Orientalis, in qua afferunt Scriptores, Ordines esse solummodò Quinque, videlicet Lectorum, Hypodiaconum, Diaconatum, Presbyteratum, & Episcopatum, ut differit Morinus de Sac. Ordinat. part. 3. cap. 2. n. 26. Vers. Cæterorum. De hac opinione Ivenim in suo Commentar. Hist. & Dogmat. de Sacramento Dissert. IX. in prima ita loquitur: Quæ de usu septem Ordinum dicta sunt, intelligi non debent in Ecclesia Orientali, nam Primò nullum suppetit argumentum, quo probetur Acolythatum olim fuisse in usu apud Græcos, quippe quòd nullus ex Scripturis Græcis illum recensuerit. Secundò: Nullum etiam reperire est, qui præter Lectorum, alios minores Ordines dixerit fuisse Ordines Ecclesie Orientalis, seu*

seu ritus, per quos daretur aliqua potestas spiritualis in Ordine ad Eucharistiam. Igitur profiteretur Græci nullam habere notitiam, nullumque apud illos unquam fuisse usum rituum minorum Ordinum Acolythatus, Exorcistatus, & Ostiariatus; quod etiam innit Menardus in Notis ad lib. Sacramentorum, pag. mibi 315. ubi refert formam, qua utuntur Græci in ordinando Lectore, & subdit: Quandoquidem minores alios conferre non solent. Hoc idem aditupulatur Gonzalez in Comment. ad e. Cum secundum. 9. De Tempore Ordinis, numer. 5. his verbis: Primò enim minores gradus, videlicet Acolythis, Exorcistæ, & Ostiarii ipsi Græci non conferunt, tantum enim gradus Lectoris, & Psalmsistæ administrant.

41 *Porò Magrius in suo Sacro Dictionario Verb. Anagnosta, reprehensibilem fatetur hanc trium prædictorum minorum Ordinum omissionem, & non usum, dicens: At non est dubium in cana Græcorum Ecclesia prædictos fuisse. Nam de Ostiario sic loquitur S. Dionysius. Ministrorum hi quidem ad Janus Templi clausas consulant; alii vero aliud quid proprii muneris exequuntur. De Eccl. Hier. c. 3. De Exorcistis Dicit Ignatius Martyr. Saluto Lectores, Cantores, Ostiarios, Exorcista. Epist. ad Antiochenos. De eislem Laodicænum Concilium; Non debere exorcizantibus munus assumere ad Episcopos non probetur. Can. 26. Ex his Patrum antiquorum Ecclesie Orientalis scriptis habetur expressa mentio de Exorcistis, & Ostiariis, adeo ut non videretur dubitandum nisi de Acolythis; at hi in primitiva Ecclesia Græca vocabantur Deputati, seu Cæroferarii; ut notat idem Magrius in Verb. Deputatus subdens, quòd Simeon Thesalonicensis in Dialog. de Myser. Eccl. miratur, ob solutum esse inter Græcos Acolythis officium; ait enim: Sunt & alia Deputati, & Cæroferarii officia, quæ ante Ordinationem Lectoris celebrantur, quæ sanè, nescio, cur non exercentur. An Ecclesia verò Thesalonicensium paulo ante in usu erat, & in antiquis Ritualium exemplaribus scripta reperiebantur. Hoc idem testatur Rituum Orientalis Ecclesie studiosissimus Petrus Arcudius lib. 5. concord. cap. 9. Imò addit ipsemet Magrius in præd. Verb. Anagnosta, Romæ in Ecclesia S. Athanasii Græcorum Collegii fuisse expertum esse, hæc antiqua Ritualia observari in praxi ab Episcopis illius Ritus; & vidisse eosdem Episcopos Græcos conferre Ordinem Acolythis separatim à Subdiaconatu.*

42 *Hæc in re celeberrimus in hoc nostro Publico Gymnasio Patavino Sacrorum Canonum Interpres Abbas Papadopoli in suis Prænotionibus Mytagogicis Respons. 1. num. 7. asseverari posse autumat, vel cum Arcudio lib. 6. cap. 10. quatuor minores Ordines fuisse in usu in antiqua Ecclesia Orientali, sed cessasse ante Photianum Schisma, quod emerit Anno 858. dum Photius ex ministro à Secretis Imperatoris Michaelis III. se intrusit in Episcopalem Sedem Constantinopolitanam, expulso injustè Antistite Ignatio, ut narrat Spondanus in Epitome ad d. Annum 858. ipse enim Photius totam illam Ecclesiam, ac ejus Sacros Ritus pervertit, & confudit. Vel cum Christophoro Campano Cononarcha Ghilopinandum fore, tres minores Ordines, modò neglectos apud Græcos, esse immittos, & adnexos Ordinationi Lectoris, itaut unà cum isto Ordine reliqui tres conferantur.*

43 *Quidquid sit de præenarrata trium minorum Ordinum omissione, de qua loquor infra Decif. XVIII. numer. 2. certum est hanc quartam Græcorum opinionem de numero Ordinum esse etiam apud ipsos impracticabilem; siquidem extat Bulla Innocentii Papæ VIII. emanata Anno 1254. Quæ incipit: Sub Catholicæ. In Bullarii Romani tom. 1. pag. mibi 103. in qua §. 19. Summus Pontifex ita præcipit, & mandat Græcis Episcopis: Ad hæc volumus, & expressè præcipimus, quòd Episcopi Græci septem Ordines secundum morem Ecclesie Romanæ de cætero conferant, cum bucuque tres de minoribus circa Ordinandos neglexisse, vel prætermisisse dicantur. Illi tamen, qui jam sunt taliter Ordinati per eos, propter viciniam ipsorum multitu-*

dinem, in se susceptis Ordinibus tolerentur. Hanc eandem Pontificiam Constitutionem ponit per extensum Pax Jordanus in suis Elucubr. tom. 2. in fine ad pag. 590. & ad ejus executionem, ac obedientiam teneant Episcopi Græcos, qui communionem habent cum Sancta Apostolica Sede, nemo est, qui dubitet: pro ut ei obedire, & illam exequi, se vidisse testatur Magrius ubi supra in Verb. Anagnosta, Græcos Antistites, ipsos quatuor minores Ordines ad præscriptum Romanæ Ecclesie conferendo.

44 *Quinta tandem opinio est Hæreticorum asserentium tres tantum esse Ordines Ecclesie, Episcopatum, Presbyteratum, & Diaconatum, quia hos tres tantum reperit in Scriptura Sacra nominatos, ut scribit Emin. Card. Bellarminus lib. 1. de Clericis c. 11. quem refert Cotonius d. lib. 3. controv. 1. num. 7. Cæterum aberrant à fide, quæ sulcitur non sola Scriptura Sacra, sed etiam Apostolicis Traditionibus, per quas Sancta Catholica Ecclesia edocta est, usque ab ejus initio septem fuisse Ordines, tres majores, ac quatuor minores, ut loquitur Concilium Tridentinum d. sess. 23. cap. 2. Et equidem Novatores inexcusabiles sunt de hujusmodi errore; ipsi enim docent tamquam fidei suæ dogma indubitatum, quòd primitiva Ecclesia duravit Sancta, incorrupta, & omnis erroris expertis annis post Christum circiter quingentis, ut notat Richardus Aridekim in sua Theologia Tripartita tom. 1. tract. 2. cap. 1. Vers. Secundo docent, nec non Jacobus Tirinus in Indice Controversiarum Fidei Controv. 5. num. 2. subdens, eosdem hæreticos asserere, solummodò post S. Gregorium Magnum Ecclesiam deficere cœpisse in veritate, quòd etiam opinatum esse Illiricum, & Lutherum, & alios Novantes scribit Cornelius à Lapide 2. Thesalon. 2. Vers. 11. Quæ assertio, etsi quoad hanc suppositam deficientiam falsa sit, nihilominus, cum juxta eorum principia admittant, esse veræ fidei, & veritatis conforme quidquid docuit Ecclesia, & scriperunt Sancti Patres quingentis illis primis annis, non abque pertinacia, & errore negare possunt numerum Septenarium Ordinum Clericalium, atrenta multiplicitate testimoniorum circa eundem numerum, resultantem ex Conciliis Sacris, & ex Epistolis SS. Dionysii, Ignatii Martyris, Cornelii, Cypriani, Augustini, & aliorum Summorum Pontificum, quos supra recensimus numer. 38. & 39. qui omnes pie, ac sanctè vixerunt, ac eximia eruditione, & doctrina Ecclesiam gubernarunt intra cursum eorundem quingentorum annorum.*

DECISIO IV.

ARGUMENTUM.

Disputatur, An valida sit Ordinatio per saltum, suscipiendo scilicet Ordines superiores omisiss inferioribus? Distinguitur circa consecrationem Episcopi, qui invalide consecratur omisso Sacerdotio; & circa Ordinationem Presbyteri, qui valide, sed illicite ordinatur, si alios Ordines omittat. Exempla, Rationes, & Auctoritates, quæ videntur suffragari promotioni ad Ordines per saltum. Earum resolutio. An Episcopus possit dispensare cum promissis per saltum? Variæ DD. opiniones, quæ foderè distinctionis concordantur.

SUMMARIUM.

- 1 Ordinatio per saltum an sit valida?
- 2 Episcopus Ordinari non potest, qui non est Sacerdos.
- 3 Sacerdotium ubi non est, ibi Episcopalis character esse non potest.
- 4 Laicus an possit consecrari Episcopus?
- 5 Diaconus factus Episcopus an possit ordinare Diaconos?

- 6 Episcopus Sacerdos an valide conferat Ordines, quos non habet?
- 7 Presbyter an valide ordinetur, omiffis aliis Ordinibus?
- 8 Ordinatio per saltum cur fit valida, etfi illicita?
- 9 Honores de Jure Civili gradatim sunt conferendi.
- 10 Romani ascendebant per gradus ad supremos honores Reipublice.
- 11 Exempla Ordinatorum per saltum.
- 12 Ordines minores an rationabiliter omitti possint, et sumi majores?
- 13 Minores Ordines qui non vult exercere, an possint illos omittere?
- 14 Ludificatio dare minores Ordines ei, qui in illis non ministravit.
- 15 Minores Ordines aliquando non nominati.
- 16 Ordines etiam antiquitus suscepti gradatim, et non per saltum.
- 17 S. Cyprianus Papa Anno 283. decrevit, ut Ordines gradatim sumerentur.
- 18 Scriptores de Virtutibus Sanctorum non omnia ab eis gesta narrarunt.
- 19 Expressum censetur, quod virtualiter inest.
- 20 Abusus non debent abolere precepta Ecclesie.
- 21 Ordo ille nominatus, in quo quis intulatur Exempla.
- 22 Cardinalis M. Ant. Barbadius Anno 1673. fuit Canonicus Patavinus.
- 23 Leioris gradus olim conspicuus. Et cur?
- 24 Zizania in medio tritici doctrine etiam in primitiva Ecclesia.
- 25 Suspendio à Divinis iustitia contra Ordinatios per saltum.
- 26 Et contra omittentes primam Tonuram.
- 27 Ordinatio omisso Sacramento Confirmationis an peccaverit?
- 28 Dispenfatio Ordinatium per saltum quis possit?
- 29 Ordinatus per saltum ministrans fit irregularis.
- 30 Differentia Ordinarum per saltum scienter, vel ex ignorantia.
- 31 Lex nova intelligenda juxta interpretationem Legis antiquae.
- 32 Dispenfat Episcopus in delictis occultis ab irregularitate.
- 33 Episcopus an dispenfet cum ordinato per saltum, qui de facto suscepit Ordinem omiffum?
- 34 Delictum promoti per saltum si fit publicum, et ministraverit, recurrendum ad Datariam Papae.

Subindè deventum fuit ad aliud Quæsitum satis agiatum in utraque Schola Canonistarum, & Theologorum de connexiono Ordinum inter se, videlicet: An quis possit suscipere Ordines majores, omiffis minoribus, et an reputetur bene ordinatus, qui ordinatur per saltum? Ad hoc quæsitum responsum fuit cum distinctione. Vel quærimus de Ordinatione, & consecratione in Episcopum, omisso Presbyteratu? vel de promotione ad Presbyteratum, omisso Diaconatu, vel Subdiaconatu, aut uno, vel omnibus Ordinibus minoribus?

Primo casu non potest aliquis Ordinari Episcopus, nisi prius habuerit Ordinem Presbyteratus, & si secus factum fuerit, non erit valide Ordinatus, neque aliquod munus Episcopale exercere poterit, puta Ordines conferre, confirmare, vasa Sacra, seu Ecclesias consecrare; & si de facto hæc fecerit, omnia erunt nulla; ea ratione, quia Dignitas, seu Ordo Episcopalis necessarii supponit characterem Sacerdotii, ut valide fiat. Ita Theologi omnes, inter quos Suarez de Conjuris disp. 31. sed. 1. num. 23. Leander traç. 6. disp. 1. q. 13. Sanchez Confli. Moral. tom. 2. lib. 7. cap. 1. dub. 14. numer. 8. ubi plurimos DD. ita sentientes cumulat; & novissime Salmanticenses de Sacram. Ordin. traç. 8. cap. 2. num. 40. ubi hæc reddunt

rationem; quia Episcopatus non est novus Ordo, nec novum Sacramentum, sed complementum perfectissimum Sacerdotii; & idè non infundit novum characterem, sed Sacerdotalem extendit. Extensio autem, & perfectio rei haberi non possunt abque ipsa re; sicque eum character Episcopalis non fit diversus à Sacerdotali, sed fit idem magis extensus, invalida omninò est consecratio in Episcopum, nisi consecrandus fuerit prius Sacerdos.

Cæterùm, quia tum Canonistæ, tum Scotistæ tenent, Episcopatum esse verum Ordinem distinctum à Presbyteratu, ut retulimus supra Decif. III. n. 21. et n. 28. idcirco plures Interpretes Canonum docuerunt contrarium, & voluerunt, etiam Laicum posse valide consecrari in Episcopum, etfi alios Ordines neque minores, neque majores suscepisset, & hujus opinionis assertores fuerunt Bartholomæus Brixiensis, Joannes Andreas, Hugo, Archidiaconus, Henric. Boich, Præpositus, Abbas, & quos citat, sed non sequitur Fagnanus tom. 6. in cap. Tue littera n. 6. de Clerico per saltum promotio, imò ibi allegat plurimos Canonistas nullitate Consecrationis Episcopalis de persona laica tenentes; quam ipse quoque tenet, & antea etiam docuerat in cap. Requisivit, num. 81. de Ordinatis ab Episcop. qui renunc. Episcop. tom. 2. ubi hanc altam reddidit rationem, nempe: Quia adus principalis Episcopi est ordinare Sacerdotes. cap. Cleros. §. Pontifex, 21. disp. cap. Quamvis, 68. disp. potestatem exercendi hujusmodi adum non potest Episcopus in sua consecratione accipere, nisi etiam fit Sacerdos; cum non sit possibile, ut consecrati alteri Ordinem Sacerdotalem, quem non habet, secundum Innocentium in cap. Quanto, de Consecrat. Sylvestri in Verb. Ordo 1. num. 1. Vers. Sed si fit Sacerdos.

Hæc tamen ratio, pace tanti Viri, mihi non placet, & videtur inconcludens, siquidem sequeretur, quòd si quis Subdiaconus, vel Diaconus tantum consecraretur in Episcopum, omisso Sacerdotio, posset valide ordinare Diaconos, vel Subdiaconos, & conferre illos Ordines, quos ipse haberet; quòd sanè falsum est, quia consecratio Episcopalis nulla est quòd ad omnia in non habeat Sacerdotium, & consecratus Episcopus sine Sacerdotio nullus adus Episcopales potest exercere, ut ajunt Salmanticenses, & alii Theologi ubi proximi allegati; qui è contra num. 41. docent, quòd si quis esset Ordinatus Presbyter omiffis Diaconatu, Subdiaconatu, & aliis minoribus Ordinibus, & deinde consecraretur Episcopus valide conferret Diaconatum, Subdiaconatum, & alios minores Ordines. Ratio rationis est, quia sicut Episcopatus est perfectissimum Sacerdotium; & sicut ubi non præcedit character Sacerdotalis nulla est Episcopalis consecratio; ita ubi existit Sacerdotium, si superveniat Episcopatus, extenditur Sacerdotialis character ad illam perfectionis summam; & ejus vigore valide exercere actus proprios illius Dignitatis, etiam conferendo Ordines inferiores Presbyteratu, quos ipse non haberet; eum satis fit ad valide consecrandum Episcopum, ut in consecrando præcedat Sacerdotium. Gonzalez in Commentar. ad Cap. Tue nobis n. 7. de Clerico per salt. promot. tom. 5. Qui è contra vult satis, esse ut quis fit Presbyter ad hoc, ut valide consecraretur Episcopus. Sed contra hanc opinionem scribit Fagnanus in diç. cap. Unico, de Cleric. per salt. prom. num. 8. dicens, quòd Presbyter consecratus Episcopus sine Diaconatu, vel aliis inferioribus Ordinibus, si illos conferret, nulliter conferret, ex cap. Gratia, cap. Ventum est 1. qu. 1. cap. Vaiberus 1. q. 7. et cap. Quomodo, de Consecr. disp. 4. Attamen verum est, quòd sic consecratus ad licite exercendos actus Episcopales, esset obligatus recipere Ordines Diaconatus, vel Subdiaconatus, aut minores, quos non haberet, ob illam regulam omni exceptione carentem, quòd in Ordinato per saltum

supplendus est omnis gradus, qui fuerat prætermiffus, ut infra dicemus.

Secundo casu, si quis ordinetur Presbyter, omisso Diaconatu, vel Subdiaconatu, auraliquo, vel omnibus aut minoribus Ordinibus, erit quidem valide Ordinatus, sed illicite, & idè remanet suspensus, donec recipere Ordines omiffos, & si interim exercuisset Ordinem susceptum, incurritur in irregularitatem, & opus esset dispensatione. cap. Unico, de Clerico, per saltum promotio, cap. fin. 51. disp. cap. Solicitududo, 52. disp. cap. Si officia, et per tot. 59. disp. cap. 1. et per tot. 60. disp. Latè Fagnanus in citat. capit. Unico à numer. 16. et segg. ubi allegat Canonistas inter se contrarios disputantes, An Ordinatus per saltum sit suspendendus, aut sit ipso Jure suspensus? & concludit esse suspensum ipso Jure per d. cap. Solicitududo 52. disp. et cap. Unico, de Cleric. per salt. prom. & idè ministrando in Ordine malè suscepto incurrit irregularitatem, ex cap. Cum æterni, de Re Judic. lib. 6. Lapsus allegat. 28. & Emin. Card. Tolet. in summa lib. 1. cap. 50. in Verb. Duo Sant.

Ratio autem propter quam Ordinatus per saltum sit quidem valide Ordinatus, etfi illicite, illa est: nam annexio Ordinum, & eorum gradus servandi in Ordinatione (ut hæc incipiat à prima Tonfura, & ab Oltiariatu ascendendo gradatim usque ad Presbyteratum) non provenit ex institutione Christi, neque ex necessitate Sacramenti, fed tantummodò ex precepto Ecclesie, quòd justissime decrevit, neminem ad gradum superiorem assumi, quin prius in humiliori, & inferiori fuerit promotus, & in eo ministraverit; ut ex pluribus Decretis Summorum Pontificum, & Conciliorum ostendit Gonzalez in cit. cap. Unico de Clerico, per salt. prom. num. 2. ubi Canonistas, & Theologos cumulat hoc idem docentes; & num. 3. reddit rationem tum ex legibus civilibus, quæ disponunt, ut gradatim ad dignitates perveniant. l. Ut gradatim 11. l. Honor. 14. §. Gerendorum, ff. de Munerib. et Honor. tum ex Historiis profanis, nam Romani non solum in militia Castrensi hunc Ordinem servabunt. Lipsius de Militia Romana lib. 2. Dial. 8. verum & in Togata, nam per gradus Patritii nobilissimos ad Republicam gubernandam ascendebant, videlicet Remum per Quæsturam, deinde per Ædilitatem, postea per Præturam, post illam per Consulatum, tandem per Censuram, ad Patritiatum. Titus Livius lib. 32. Cassiodorus lib. 1. Epist. 3. & est præceptum Aristotelis per conservanda Republica lib. 3. de Republ. cap. 8. & dicitur Tholofanus Syntag. Juris lib. 47. cap. 15. Hinc D. Cyprianus Epist. 57. ad Antonianum scribit: ipse ad Sacerdotii sublimis fastigium cujus Religionis gradibus ascendit. Et S. Hieronymus in Epist. ad Nepotianum: Fit Clericus, et per solitos gradus Presbyter ordinatur.

Porrò contra hanc graduum observantiam in suscipiendis ordinibus, ut à minori ad supremum; à prima Tonfura ad Oltiariatum, & subindè ab aliis tribus minoribus, ad tres majores ascendendum foret ex præcepto Ecclesie, obijciunt exempla contraria, rationes, & auctoritates. Exempla habentur: Primò De Optato Lectore, quem S. Cyprianus ordinavit Subdiaconum, ut in ejus Epist. 24. Secundo: De Sancto Joanne Chrystoforo, qui fuit ordinatus Lector, deinde Diaconus, postea Presbyter, ultimò Episcopus, ut in ejus vita ex Metaphraste apud Surius tom. 7. Januarii. Tertio: De S. Martino Turonensi Episcopo, quem legitimus in ejus vita die 13. Novembris, conscripsit à Severo Sulpitio ejus Discipulo, ordinatum fuisse Exorcistam à S. Hilario Pictaviensi Episcopo, deinde factum Episcopum. Quarto: De S. Eutichio Patriarcha Constantinopolitano, qui primùm fuit Lector, deinde Diaconus, postea Presbyter, successivè Episcopus, ut ex Metaphraste Surius die 6. Aprilis. Quintò: Eisdem tantum Ordines habuisse

Joannem Episcopum Cabillonensem scribit Sidonius lib. 4. Epist. 25. Sextò: S. Epiphanius Ticensis Episcopus Subdiaconus primùm, secundò Diaconus, tertio Episcopali characterem fuit insignitus, teste S. Evodio in ejus Cathedrali Successore apud eundem Surius tom. 1. die 22. Januarii. Septimò: De altero S. Epiphanio Episcopo Salaminae, ubi Sede illa Episcopali vacante, orantibus omnibus de Clero pro successore eligendo, ex Dei revelatione adductus est in Ecclesiam illam Epiphanius, qui eorum intellecta resolutione clamavit, Non sum in Clero: Non sum Clericus: Sed Pappus Episcopus Cytriae eum ordinavit Diaconum; et rursus dat ei pacem, et ipsum ordinavit Presbyterum. Rursusque facta consequentia, et eum ordinavit Episcopum. Ita ex Metaphraste Surius tom. 3. die 12. Maii. Octavò: De S. Felice Presbytero, & Martyre ait S. Paulinus, quòd inceptum suum Clericatum ab Exorcistatus Ordine; deinde fuit ordinatus Sacerdos undè Natal. 4. cecinit:

Inde gradum capiti, cui munus voce fidei, Adjutare malos, et Sacris vellere verbis. Quod quia perspicua meriti virtute gerebat. Jure Sacerdotis veneranda insignia natus.

Ex his, & aliis exemplis, quæ referuntur à Gonzalez in cit. cap. Unico. De Cler. per salt. prom. à Gaspare Ivenim in suo Comment. Histor. et Dogm. de Sacram. tom. 2. Dissert. 8. q. 8. cap. 4. & ab Illustrissimo, ac Reverendissimo Pompeo Sarcelio Episcopo Vigiliario, vulgò de Bilegia, in Regno Neapolitano, Epistolar. Ecclesiasticar. tom. 2. Epist. 13. aperte deducitur, antiquissimam Ecclesie consuetudinem fuisse ordinandi Clericos per saltum, ac sine scrupulo plurimos evedtos fuisse ad Ordines majores, omisso uno, duobus, vel omnibus Ordinibus minoribus; prout etiam non paucos ascendisse ad Presbyteratum, prætermisso vel Diaconatu, vel Subdiaconatu; & quod magis est, Episcopalem consecrationem obtinuisse, Sacerdotio non suscepto.

Ratione etiam probari posse videtur, non esse illicitam promotionem ad Ordines per saltum. Primò, quia sicut licite plures sumunt vel solos Ordines minores, vel unum, aut duos ex majoribus abque animo ascendendi ad Superiores, imò cum deliberato proposito eos nunquam suscipiendi; ita licitum erit sumere aliquem Ordinem majorem, & relinquere minores, & sic ordinari per saltum; cum uniuscujusque ordinandi voluntas, & commodum quòd ad susceptionem Ordinum Clericalium attendatur. Secundo, & alia ratio urgentior est, non conferendi Ordines minores cupienti, & petenti aliquem ex majoribus tantum, & sic eum ordinandi per saltum; scilicet quia petens Ordinem majorem pro comperto habet, & certo scit, se nunquam ministraturum in minoribus. Propono casum. Vacat Canonicatus Diaconalis in Ecclesia Cathedrali. Vir nobilissimus illum affectat, postulat precibus, officiis, amicitias, & obtinet; sed quia habet annexam Præbendam Diaconalem, inflat apud Episcopum sibi conferri Ordines à primo usque ad Diaconatum. Seu vacante pingui Archipresbyteri curam Cura Animatum, Laicus dives illum procurat, ac consequitur, subindè accedit, ut omnes Ordines sibi Episcopus conferat, à prima Tonfura, & Oltiariatu usque ad Sacerdotium. Interrogo. Ille Archipresbyter, & ille Canonicus sunt ne aliquando exercituri Ordines minores; & eorum officia ministraturi? Merherclè nunquam; nam indignum reputabit uterque vel Oltiarii, vel Acolythi ministerium in Ecclesia gerere. Ad quid ergo istud conferre minores Ordines? Estne eorum institutio nominetenus tantum? An non hoc est, ut ait Duarenus lib. 1. de Sacris Eccl. cap. 16. dicis tantum causa Ordines inferiores accipere? Nonnè, ut scribit Gonzalez in præcit. cap. Unico. De Cleric. per salt. prom. sub num. 3. hæc est quædam ludificatio Ordines minores conferre iis, qui ad majora officia destinantur? Igitur non erit illicitum ab

eorum collatione abstinere, & majores solummodo, ad quos aspirant, elargiri.

Auctoritates pro alicujus minoris Ordinis omissione non videntur deesse. Nam S. Zosimus, qui fuit electus Papa anno 417. loquens de eo, qui vult promoveri ad Ordines, in cap. si officia 59. diff. ita decrevit: *Affuecat in Domini castri in Lectorum primitus gradu divini rudimenta servitii, nec illi vile sit Exorcistam, Acolythum, Subdiaconum, Diaconum per ordinem fieri.* Igitur si à Lectore primitus est incipiendum, prima Tonsura, & Ostiarii Ordo potest omitti. Idem censuisse refertur Gelasius Papa electus anno 492. in Epist. ad Episc. Lucania cap. 3. S. Cyprianus Episc. 24. fateatur, Optatum Clericum Lectorem à se promotum ad Ordinem Subdiaconatus, & nihil dicit de Acolytho Ordine. Ac aliis omisit S. Thomas 3. part. in supplem. quest. 35. art. 5. docet, quod in primitiva Ecclesia aliqui ordinabantur in Presbyteros, qui prius inferiores Ordines non susceperant.

Hic tamen minime obstantibus tenendum, ac dicendum est, Ordinari per saltum semper fuisse prohibito, & septem Ecclesie Ordines gradatim esse susceptos; ut habetur in cap. Cleros 21. diff. in cap. Perlethius. 25. diff. & precipue in Decreto S. Caji Papae, & Martyris inc. 1. diff. 77. relato per me supra Dec. 1. num. 42. quod iterum non me piget hic referre, cum sit Magistrale, & est hujusmodi: *Illud Nos statuente vobis, & omnibus servare mandamus, ut ad Ordines Ecclesiasticos se ascendant in Ecclesia, qui ordinari merentur; id est, si quis Episcopus esse mereatur, sit primus Ostiarius, deinde Lector, postea Exorcista, inde Sacrorum Acolythus, deinde vero Subdiaconus, deinde Diaconus, & postea Presbyter; & exinde si mereatur, Episcopus ordinetur.* Item S. Sylvester Papa in Concilio Romano can. 5. ita decrevit: *pag. mihi 593. si quis Clericatum promoveri desiderat, hoc iustum est, ut sit Ostiarius Annum unum, Lector Annum 20. Exorcista Ann. 10. Acolythus Ann. 5. Subdiaconus Annos 5. Diaconus Ann. 5. & sic ad honorem Presbyteri accedat.* Igitur, attendentis his antiquissimis Ecclesie præceptis, nam S. Caji factus fuit Papa Anno 283. & Sanctus Sylvester fuit electus Anno 313. ad exempla in contrarium adducta, respondetur, per ea non bene inferri, quod illi Sancti Viri, quos suscepisse aliquos Ordines narant Auctores eorum vitæ, non suscepissent gradatim omnes Ordines ad præscriptum Ecclesie; siquidem cum ipsi non ignorarent Sacrorum Canonum præcepta, præsumitur, nulum ex Ordinibus eos omisisse, etiam ab Auctoribus eorum vitam scribentibus id non fuisse expressum, satis enim expressum dicitur, quod intelligitur à jure. I. Licet Imperator. ff. de leg. 2. Tiraquell. in l. si unquam numer. 158. C. de Revoc. donat. Et expressum censetur, quod virtualiter inest. Gratian. Discip. for. tom. 5. cap. 855. num. 14. Barbosa Astion. 89. num. 12. & 13. ubi, quod satis habetur expressum, quod sub ratione comprehenditur; idem non est credendum, quod illi Sancti homines omiserint aliorum Ordinum susceptiorem, quos rationaliter sciebant, se suscipere oportere.

Ad rationes de non usu minorum Ordinum in beneficiis nobilioribus, respondetur eas esse veras, imò verissimas in praxi; at ex his abusibus aboleri non posse præceptum Ecclesie ac ejus intentionem, ut nemo ascendat de Ordine inferiori ad superiorem, nisi immoratus fuerit in primo, & in eo ministraverit per tempus à jure statutum, de quo loquuntur Canones in diff. 75. Utinam omnes Antistites in Ordinibus, ac beneficiis conferendis id, quod Sacri Canones decernunt, & Tridentinum Concilium tota sess. 23. servarent. Utinam sibi præfigerent Regulam illam, quam omni conatu servare studebat Eminentiss. & Reverendiss. Sanctæ memoriæ Cardinalis meus Gregorius Barbadius Episcopus Patavinus, ordinandos esse paucos Clericos, eosque non nisi probatæ vitæ, & non mediocri scientiæ; & in distributione beneficiorum,

non ex humanis affectibus, aut motivis, sed ex debito distributivæ justitiæ, quæ dignioribus ob labores in Ecclesia vult esse conferenda, conferrent. Utinam omnes Prælati Ecclesiarum legerent tractatum de Sacra Ordinatione; quem Episcopus Crispinus typis dedit Neapoli Anno 1680. & revelationem S. Birgittæ lib. 7. cap. 12. Sed nimis crevit abusus, qui nunc pro lege servatur. Adde. ad Rotam part. 3. rec. Decif. 28. num. 250.

Ad Auctoritates ex adverso adductas, dupliciter respondetur: Uno modo, quod plures dicebantur de uno Ordine ipsi expressè nominato ad alium altiore assumi, omisso medio, puta de Lectore ad Diaconatum; non ex eo, quod omittetur Ordo medius, seu inferior, sed quia in Ordine particulariter expresso Clericus ille, vel intitulatus erat, vel egregiè seipsum exercuerat. Sit exemplum. In Cathedrali Patavina Anno 1673. Nobilis, ac Patricius Venetus Marcus Antonius Barbadius (nunc S. R. E. Cardinalis Amplissimus, & Montis Flavio, ac Corneti plurimum Antistites,) provivus fuit Canonici Diaconalis, quamvis jam esset in Sacerdotio constitutus. Si quis interrogasset, quinam esset Canonicus ille? habuisset in responso, est Canonicus Diaconus Ecclesie Patavinae, & nihilominus omnes alios Ordines habebat minores, ac majores. Pari modo antiquitus, qui titulum, aut Præbendam Lectorem habebant, dicebantur Clerici Lectores, & dum promoverentur ad aliam Præbendam, vel Titulum majorem, puta Diaconatum, vel Presbyteratum, dicebantur fieri Diaconi, vel Sacerdotes, tatis Ordinibus intermedii; non tamquam promoti per saltum, vel illis non susceptis, sed quia denominatione sequebatur à titulo, & officio principali, in quo collocabantur. Et quoniam gradus Lectoris erat conspicuus, quia ad ejus officium spectabat, non solum legere Prophetias, sed etiam docere, & instruere Catechumenos, & alios rudis fideles in mysteriis fidei, idem, ut plurimum, qui ad altiores Ordines promovebantur, dicebantur de Lectore fieri Diaconi, vel Sacerdotes; idem, non omisit mediis Ordinibus, ad illum exaltari, in quo multo magis per ordinatum salute laborarent. Magrus in Hierolex. Verb. Lector. & ibi S. Cyprianus Episc. 33. & 34. in quibus de Aurelio, ac Celerino Lectoribus; & prælaudatus Antistes Sarnellius Episcopus Ecclesiasticus. tom. 2. Epist. 15. pag. 71. ubi ita scribit: *Oltre alle cose suddette, si vede, che anco dopo il Decreto di Cajo, ed i Silvestro; che per tutti i sette Ordini di grado in grado, e con i dovuti interstij si ascendesse. Si nominavano ne i Concilii non tutti i sette gradi, ma i più conspicui solamente; così nel Concilio Sardicene can. 10. Oltus Episcopus dixit: Si quis dixerit, vel ex foro Scholasticus, Episcopus fieri dignus habeatur, non prius constituatur, quam Lectoris, & Diaconi, & Presbyteri ministerium peregerit; ut in unoquoque gradu, si dignus existimatus fuerit, ad Episcopatus fastigium, per progressionem possit ascendere. Dove sotto il nome di Lettore vengono compresi gli altri tre Ordini minori; e nel Diaconato anco il Subdiaconato. Similmente nel Concilio Bracarense r. Can. 38. Ex Laico ad gradum Sacerdotis nemo veniat, nisi prius anno integro in officio Lectorum, vel Diaconatus disciplina Ecclesiastica discat; & sic per singulos gradus eruditus ad Sacerdotium veniat, Ecco, che quelle parole per singulos gradus, e quelle sopra dette per progressionem, nel Decreto Sardicene, dimostrano, che quantunque abbia nominato il Lettorato, o il Diaconato, intende però anco tutti gli altri gradi. Hinc etiam doctissimus Morinus de Sac. Ordinari. part. 3. cap. 2. num. 15. observat, quod saltus sæpè significabat non omissionem Ordinis inferioris, sed ascensum ad majorem sine debitis interstitiis.*

Quò verò ad auctoritatem S. Thomæ afferentis, quod in primitiva Ecclesia aliqui ordinabantur in Presbyteros

byteros, qui prius inferiores Ordines non susceperant. 3. p. in suppl. q. 35. art. 5. respondetur, negari non posse, quod in agro Ecclesie etiam primis illis temporibus in medio tritici catholice doctrinæ fuerit superfeminatum Lizania diversorum abudum; inter quos, quod aliqui ordinaretur Presbyter omisis inferioribus Ordinibus; hinc S. Joannes in Apocalypsi cap. 2. & 3. scribit Episcopis Ephesensium, Pergameusium, Thyatirensium, Sardicentium, & Laodicensium, redarguens, & monens illos, ut corrigant nonnullas suas operationes, quæ reprehensione dignæ erant; idem nec mirum, si aliqui Episcopi omitebant vel ex negligentia, vel ex abusu conferre Ordines minores petentibus majores; ad quem abusum eliminandum Summi Pontifices statuerunt penam suspensionis in illos, qui per saltum ordinarentur, ut in cap. Solicitudo. 52. diff. & in cit. cap. 1. De Cler. per salt. prom. & si male promoti auti essent in susceptis Ordinibus ministrare, fierent irregulares. cap. Cum aterni. De Re judic. lib. 6. neque ad altiores Ordines possent accedere, nisi dispensationem impetrarent. Barbosa alleg. 47. num. 1. Layman lib. 5. de Sacram. Ord. cap. 10. num. 9. & latè Thesaurus de Pœnis Eccl. part. 2. Verb. Ordines cap. 13. num. 1. ubi ulterius advertit, quod incurrit suspensionem etiam ille, qui suscipit Ordines minores omisa prima Tonsura, ex Sayro lib. 4. cap. 14. num. 26. & ex declaratione Sacrae Congregationis; Ordinatus autem omisso Sacramento Confirmationis non dicitur promotus per saltum, & nullam incurrit censuram, sed tantummodo peccat mortaliter ex Diaz in praxi cap. 24. Navarro cap. 25. num. 69. & eodem Sayro lib. 7. cap. 10. numer. 42. Quamvis contrarium doceant DD. quos citat Barbosa alleg. 2. num. 14. & ipse Diana part. 9. tract. 6. resol. 46. quæ non reperitur in Coordinato tom. 1. tract. 2. resol. 4. ubi firmant, non Confirmatum, suscipiendo Ordines, minime peccare; sed teneri quamprimum confirmationis Sacramento recipere.

Corollari loco, studiosius quis interrogabit, à quo sit petenda dispensatio pro ordinato per saltum, ad hoc ut Ordines omisso possit recipere, & in jam receptis licite ministrare? Ad hanc interrogationem respondendum est cum hac distinctione: Vel promotus per saltum ministravit in Ordine per saltum suscepto? Et in hoc casu solus Papa potest cum eo dispensare; ea ratione, quia factus est irregularis. d. cap. Cum aterni, de Re judic. lib. 6. cap. Cum medicinalis, in fin. de Sent. excom. eod. lib. 6. Sylvest. in Verb. Irregularitas, n. 13. Borgas. de Irregular. part. 6. tit. de Clericis per salt. prom. num. 7. Sayr. lib. 7. cap. 10. num. 39. Thesaurus de Pœnis Eccl. d. part. 2. Verb. Ordo. cap. 13. Vers. Super hac. Facit Concil. Trid. sess. 23. de ref. cap. 14. in fine, ubi ait: *Cum promotus per saltum, si non ministraverint, Episcopus ex legitima causa possit dispensare. Ergo si ministraverint, solus Papa dispensat. Aut non ministravit? Et tunc est subsiditendum: Vel fuit promotus per ignorantiã, & cum eo dispensat Episcopus, per cap. Solicitudo, 25. diff. & per cap. 1. de Cler. per salt. prom. Vel fuit promotus per saltum scienter? Et in hoc casu dicitur fuisse opiniones Doctorum, Una, quod Episcopus possit dispensare, quia Concilium dat ei hanc facultatem, nihil aliud requiringdo, nisi quod Ordinatus per saltum non ministraverit, ut in d. sess. 23. capit. 14. in fin. Ita tenent Marius Alterius tom. 2. de Censuris disp. 10. cap. 5. Vers. hoc in loco, Salzedo ad Diaz cap. 24. Thesaur. de Pœnis Eccl. cap. 13. Vers. Super hac; ubi ait posse Episcopum dispensare cum scienter promoti etiam in casu publico. Altera est opinio Fagnani in præc. cap. 1. de Cleric. per salt. prom. num. 24. & 25. ubi docet, Episcopum non posse dispensare nisi cum ignoranter promoti, ea ratione, quia Canones antiqui id non permittebant Episcopis, nisi promotio per saltum facta fuisset ex ignorantia, ut in d. cap. 1. ubi Hostien. Verb. Negligentia, & in cap. Solicitudo, 52. diff. Nec valet, quod Concilium Tridentinum non distinguit inter promotum scienter, &*

promotum ex ignorantia: quia respondet Fagnanus Decretum Concilii est lex nova, quæ intelligenda est cum interpretationibus, & limitationibus, quas materia ab antiquis legibus recipiat. I. In contrariis. §. Præterea C. de Non numer. pecun. Quod procedit etiam si lex nova superveniens in materia disposita per leges veteres generaliter loquatur; quia nihilominus distinguitur, prout distinguunt leges antiquæ, ut post alios notat Jaf. in l. Sciendum, in princ. ff. Quis satis dare cogatur. Idque ne videatur leges veteres corrigere. Ita Fagnanus d. num. 25.

Ab ipso tamen discordat Pax Jordanus tom. 2. lib. 9. tit. 1. de Dispensationib. num. 168. ubi tenet, esse permissum Episcopo dispensare cum promoti per saltum sive ignoranter, sive scienter, dummodo in susceptis non ministraverit: imò num. 170. concedit Episcopo hanc facultatem dispensandi etiam promotus per saltum ministrasset, quando delictum esset occultum; & hoc vigore privilegii Episcopis indulti ab eodem Tridentino Concilio sess. 24. de reform. cap. 6. Bonacina de Censur. disp. 7. qu. 3. punct. 4. num. 5. Et sufficit quod delictum sit occultum in genere delicti, quamvis Ordo fuerit publicè susceptus. Bonacina d. loc. & ipse Jordanus ibid. num. 171. addens, quod huic facultati Episcopi nihil obstat Constitutio Sixti V. contra male promotos, quia in hac parte, inquit, redacta fuit ad terminos Juris communis per aliam Constitutionem Clementis VIII.

Tandem, & illud notat Jordanus num. 173. quod Episcopus poterit dispensare cum promoti per saltum, etiam si iste de facto, & absque dispensatione suscepisset Ordinem jam omnium, dummodo utrumque delictum sit occultum; Et hoc vigore d. cap. 6. sess. 24. quamvis id neget Barbosa de pot. Episc. alleg. 47. num. 16. In casu contingenti, si delictum sit occultum, tutius erit recurrere ad Sacram Pœnitentiarum, quæ hanc expressam facultatem habet ex concessione Innocentii Papæ XII. ut scripsi de Sacram. Pœnit. Decif. 48. sub num. 11. Vers. Non concedit. Quod si delictum hujus ordinationis per saltum sit publicum, & sic per saltum promotus in eo ministraverit, recurrendum est ad Datariam Papæ, vel ad ejus Cancellariam Apostolicam pro obtinenda dispensatione pro suscipiendis ordinibus prætermisiss, tum ut in susceptis licite ministrare valeat, tum etiam ut beneficia possit obtinere, vel retinere jam obtenta, ut docet Pyrrhus Corradus in Praxi Dispens. Apostol. lib. 4. capit. 12. per totum, ubi ponit formam supplicationis in his casibus.

DECISIO V.
ARGUMENTUM.

Traduntur tres definitiones Sacramenti Ordinis, quarum Tertia, quæ est Scotistarum declaratur, & ex ea demonstrantur quinque genera causarum, quæ in Sacra Ordinatione concurrunt; Instrumentalis, Formalis, Materialis, Efficiens, & Finalis. Hæc ultima est Gratia, idoneos faciens Clericos pro Altaris ministerio. Signa visibilia ejusdem Gratia: super aliquos Sanctos, dum promoverentur seu ad Ordines, seu ad Episcopatum: Prodigium Sanguinis S. Joannis Baptistæ ebullientis in Phiala posita super Ara, in qua Missa celebratur.

SUMMARIUM.

1 Ordinis Sacramenti definitio tradita à S. Thoma.
2 Alia à Summa Diana.
3 Simonia an sit conferre Ordines ob lucrum temporale?
4 Ordinis definitio data à Scotistis.
5 Essentia Sacramenti Ordinis in quo consistat?
6 Clericus est excelso quocumque Laico.

- 7 Valentiniani Imperatoris dñum circa electionem Episcopi.
- 8 Melchisedi Imperatoris obsequium erga Ecclesiasticos.
- 9 Alexandri Magni reverentia erga Pontificem Judaeorum.
- 10 S. Franciscus Clericum praefrendum Angelo dicebat.
- 11 Tituli, quibus Clerici decorantur.
- 12 Episcoporum officium ordinare Clericos.
- 13 Forma Ordinum in quibus consistat?
- 14 Materia Ordinum quae?
- 15 Ordinis Sacramentum institutum à Christo Domino.
- 16 Ordinis Causa finalis quae?
- 17 Columba voluit super caput Sancti Joannis Chryso- stomi, dum sit Sacerdos.
- 18 Visio ejusdem Sancti in Missa, facta consecratione.
- 19 Signa caelestia in electione SS. Pontificum Fabiani, Gregorii, ac Athanasii.
- 20 S. Remigius dum consecratur Episcopus radio caelesti tangitur.
- 21 Angeli vocantur Sacerdotes. Et sunt similes S. Jo. Baptiste.
- 22 S. Joannis Baptiste Sanguinis liquescens in ampulla, dum celebratur Missa in Ecclesia Monialium Eremitarum Neapoli.

Alia duo sequuntur Quæstia ad generalem notiam Sacramenti Ordinis spectantia, & omnino scitu necessaria, quæ sunt: Unum, quid sit Sacramentum Ordinis? Alterum, An omnes septem Ordines, & eorum singuli sint Sacramenta.

Quod ad Primum tres relatæ sunt definitiones. Prima Magistri sententiarum dist. 24. quàm refert etiam Formarius in addit. ad Summam Tolerti post lib. 8. de Sacram. Ord. cap. 1. num. 1. & eam ponit etiam S. Thomas in Suppl. q. 34. art. 2. & est hujusmodi: Ordo est signaculum quoddam Ecclesie, quo spiritualis potestas traditur Ordinato. Dicitur Ordo, idest Sacra Ordinatio, & actus ille, quem facit Episcopus, dum ordinat clericum; non autem gradus, seu officium, in quo remanet clericus post Ordinationem, communi usu vocatur Ordo, ut declaratum est supra Decif. 1. numer. 4. Dicitur Signaculum, per quod designatur cum materia Ordinationis, quæ est illud signum, seu instrumentum, quod traditur tangendum clerico per Episcopum, dum illum ordinat: tum character, qui imprimitur in anima ordinati, & est effectus Ordinationis. Dicitur Spiritualis potestas etc. nam est alius effectus proprius hujus Sacramenti tradere potestatem spiritalem Ordinatis, ut bene, idoneè, ac perfectè exercent ministerium Ordinis suscepti respectu Sacrificii Eucharistici, ad cuius servitium deputantur.

Secunda definitio fuit illa, quam notat Summa Diana in Verb. Ordo numer. 1. ita dicens: Ordo est Sacramentum nove legis, quo homines aliqui in Dei ministerium, spirituali potestate tradita, deputantur. Coincidit cum superiori definitione, continens finem, & effectum sacre Ordinationis, idest deputare homines ad ministerium Eucharisticum, & eis tradere ad id peragendum spiritalem potestatem, remotè primò in Ordinibus minoribus; deinde proxime in majoribus, ultimo effectivè in Presbyteratu; & hinc est, quod S. Joannis committeret, qui pro conferendis ordinibus lucrum temporale reciperet; nam in Ordine datur potestas spiritualis, ut ait ipsa Summa Diana d. Verb. Ordo, num. 1. in fine.

Tertia est illa, quam tradit Scotus in 4. sent. dist. 24. & refertur tum à Cotonio lib. 3. contrav. 1. n. 4. tum ab Eminentiss. Card. de Lauræa de Sacram. Ord. d. disp. 4. num. 47. & est ista: Ordo est institutio alicuius in gradu Ecclesie præminente, cui convenit ali- quod ministerium circa Eucharistiam exhibendum, fa-

cta à ministro idoneo, certa verba profertente, cum intentione debita, ministerium gradus illius signo aliquo visibili representans, ex institutione Divina, effectivè significans gratiam præminentem, qua Ordinatus dignè aliquod ministerium exequatur. Hanc definitionem ipse Eminen. Cardin. de Lauræa appellat prolixam descriptionem Sacramenti Ordinis, sed est utilis, tamquam clara, & manifestè indicans tum essentiam hujus Sacramenti, tum ejus effectus, tum etiam quinque genera causarum, quæ concurrunt in hoc Ordinis Sacramento conficiendo. Dicitur, quod est Institutio alicuius in gradu Ecclesie præminente, quia essentia hujus Sacramenti consistit in conferendo Ordinum, & eum constituendo in statu honorifico, superiore cæteris Laicis, respectu officii Sacri, ad quod deputatur; omnis enim Clericus respectu suæ Ordinationis, & characteris spiritualis est dignior, & excellior quocumque Laico. cap. Certum, 10. dist. cap. Si Imperator, 96. dist. cap. Duo sunt. cap. Novit. de Judic. cap. Solus. De Majorit. & Obed. Hinc Valentinianus Imperator, mortuo Alexandro Ariano Episcopo Mediolanensi, ad suffraganeos Episcopos electos Successorem dixit: Talem in Pontificali Sede constituere procuretis, cui & Nos, qui gubernamus Imperium sincerè nostra capita submittamus. cap. Valentinianus, 63. dist. Prout à Melchisedi Imperatore dictum esse, fe erga Sacerdotem tamquam filium erga Patrem, seu discipulum erga Magistrum semper futurum, refert Belletus Disquisit. Cleric. part. 1. De disciplina Cler. §. 1. num. 72. Imò Alexander Magnus, dum capta Gaza, ad destructiorem Jerusalem pergeret, Summum Sacerdotem, qui, ut illum exciperet, ei Pontificio ornatu indutus occurserat, equo descendit, genibus flexis adoravit; & Parmenioni ejus familiari interroganti, quare illi viro ita se humiliaverit, respondit, se non hominem adorasse, sed Deum, cujus ille erat Sacerdos. Josephus Antiquit. Judaic. lib. 11. cap. 18. Divus Franciscus dicere solitus erat, si Angelum de caelo, & Sacerdotem simul obvius habuisset, fe Sacerdotis manibus prius osculum daturum, deinde Angelo reverentiam facturum. S. Bonavent. in Vita S. Franc. cap. 4. Et meritò, nam Clericali characterè, & Sacramento Ordinis initiati, ac instituti vocantur in utroque Jure Reverendissimi. cap. Constantinus. §. Viris autem, 69. dist. cap. De persona 11. q. 1. cap. De crimine 15. q. 5. Authen. De Sanctissimis, ac Reverendissimis Episc. & Clericis. In rubro, & in nigro: Tenent vices Apostolorum. cap. Dominus noster. cap. Si quis Presbyter, 2. quest. 5. Dicuntur familiares Christi. cap. Nulli, 3. qu. 1. & appellantur Angeli. cap. Sacerdotibus, 11. qu. 1. & pluribus aliis titulis exaltantur à S. Bernardo in Sermon. Synod. à S. Jo. Chryso. Hom. 2. in Epist. 2. ad Timot. & à Divo Augustino in Sermon. ad fratres in Eremo. Neque hucusque dicta videri debent nimis magna, quia subditur in definitione, talem honorificentiam dari Clericis ob eorum institutionem ad aliquod ministerium circa Eucharistiam exhibendum; idest circa verum Corpus Christi, quo nihil dignius, nihil excellentius.

Dicitur, facta à ministro idoneo; & ecce causa Instrumentalis hujus deputacionis, nempe Episcopus, ad quem solum spectat ordinare Clericos. cap. Ordinationes 83. dist. Concil. Tridentinum sess. 23. cap. 4. & Can. 7. intelligendo de Ordinibus Sacris, & minoribus ex officio; nam ex privilegio etiam Abbates, & simplices Sacerdotes possunt minores conferre, ut dicemus infra de Ministro hujus Sacramenti. Dicitur, Certa Verba profertente cum intentione debita; Et denotatur causa formalis, quia omnis Ordo habet suam formam, quæ consistit in Verbis, in quorum prolatione perficitur Sacramentum; & de singulorum Ordinum forma infra disputabimus. Dicitur, Ministerium gradus illius signo aliquo visibili representans; & ecce causa materialis, quia omnis Ordo

- 14 Ordo habet suam materiam, in cujus traditione perficitur, idest rem illam, quam Ordinator tradit tangendam Clericis, accedentibus ad Ordinem. An autem materia ipsa sit instituta in specie à Christo Domino, vel ab Ecclesia? infra demonstrabitur. Dicitur, Ex institutione Divina. Et ecce causa efficiens Sacramenti, idest Christus Dominus; à quo hoc Sacramentum in ultima Cæna institutum fuit, quando ordinavit Apostolos in Sacerdotes, & Episcopos, tribuens illis facultatem consecrandi Eucharistiam; dein auctoritatem absolvendi à peccatis post ejus Resurrectionem, ut præter Concilia, & SS. Patres docent ex Canonistis Cardin. Turrecremata in cap. Presbyter num. 2. 23. dist. & alii plurimi, quos citat Fagnanus tom. 6. in cap. 1. de Cler. per salt. prom. num. 8. ex Scholasticis S. Thomas in 4. dist. 24. quest. 2. art. 3. ad 2. & alii gravissimi Theologi, quos cumulat Marfurius in 4. sent. disp. 4. q. 1. num. 2. ubi reddit congruitatem institutionis hujus Sacramenti factæ à Christo Domino, dicens: Et quia non expediebat, neque decens erat, ut omnibus promiscuè, & absque discrimine hoc ministerium, & potestas (Consecrandi, & Absolvendi) competeret; opus placuit fuit, ut ipse Christus legitimam hanc potestatem in Ecclesia ad bec faciendam relinqueret; & ritum aliquem visibilem, seu sensibile signum institueret, quo talis potestas, & gradus certis quibusdam personis à legitimo Ministro communicaretur: & hic ritus, & hoc signum est Sacramentum Ordinis, de quo loquimur.
- Ultimò dicitur in definitione: Effectivè significans gratiam præminentem, qua Ordinatus dignè aliquod ministerium exequatur. Quæ verba innunt causam finalem, ob quam institutum est hoc Ordinis Sacramentum; idest, ut detur gratia Ordinis, à quibus bene, & idoneè conficiantur, & ministrantur Sacramenta; propterea ait Apostolus 2. Cor. 3. 6. Sufficiens nostra ex Deo est, qui & idoneos nos fecit ministros novi testamenti. Quem locum ibidem ita interpretatur Tirinus, idest ad prædicandum Evangelium, Ecclesias fundandas, & Sacramento administranda. Hanc gratiam quæ facit, ut Ordinati sint idonei ad officia suorum graduum rectè ministranda, non semel Deus aliquo signo visibili demonstrare voluit tum in Sacra Ordinatione multorum, tum in oblatione Sacrificii Eucharistici, quam ipsi faciebant ad Altare. De Sancto Joanne Chrysofolo, quo tempore fuit ordinatus Sacerdos, hæc scribit Simeon Metaphrastes, ut legitur apud Surium tom. 1. pag. 203. Cum ad aram verò Sacram accessisset, & ipse quidem, ut fas exigebat caput Pontifici submisisset, ipse autem ejus manus fuisse impostas, miraculum quoddam hic quoque fecit Deus, & ostendit eum, qui initiabatur, esse dignum; & ex sua sententia illum dignatum fuisse Sacerdotio. Columba enim & colore alba, & specie valde pulchra Templum superius convolvans, illico descendit, & insidet capiti ejus, qui ordinabatur. Supervacaneum esset omnino immorari in interpretandis iis, quæ sunt manifestæ. Cui enim comperum non est, hoc esse signum Sancti Spiritus? Et de eodem dum sacrificaret, subdit idem Auctor: Dicitur enim, & multorum sermone celebratur, quod cum Divinum patrem consecrans extolleret, totus à Deo afflatus, quibusdam signis videbat Dei Spiritum ad dona propostia descendere.
- Consimilia sunt testimonia in electione & consecratione Episcoporum, quæ refert Cornelius à Lapid. de Comment. ad Epist. 1. Timot. cap. 1. Vers. 18. his verbis: Sic Eusebius lib. 6. Hist. cap. 25. notat, in electione Fabiani Pontifici columbam à caelo in eum de- lapsam. Sic S. Gregorius columba igne sibi incubantis indicio deprehensus, & designatus est Pontifex. Sic magnus ille Athanasius divinitus declaratus fuit B. Alexandro Episcopo Alexandrinio morientis, quod sibi in Episcopatu esset successurus. Sed & de Sancto Remigio Episcopo Rhenensi Jo. Bonifacius Bagatta in Admirand. tom. 2. lib. 6. cap. 6. num. 5. similia hæc ha-

bet: In ordinatione S. Remigii descendit subito radius novi luminis super Sancti Viri verticem, ac si ipse Sol de caelo motus super eum decidisset. Placuit etiam Divino Omnipotentis huic miraculo aliquid addere; nam radio illustrante sensit capiti suo Unquenti Sacri infusum liquorem, quototum ejus delictorum est caput.

Igitur ordinatio Sacra est Sacramentum à Christo Domino institutum, per quod infunditur in ordinatis gratia Divina, quæ facit eos habiles, & idoneos ad Sacra ministeria exerenda. Legitur in cap. Sacerdotibus 11. q. 1. quod in divinis eloquiis Sacerdotes aliquando Dii, aliquando Angeli vocantur, juxta illud Malach. 27. Labia Sacerdotis custodiunt scientiam, & legem requirent ex ore ejus, quia Angelus Domini exercituum est: & assimilantur Sancto Præcurfiori Baptiste, quia sicut iste Christum Redemptorem digito suo turbis ostendit, quando dixit ad illas: Ecce Agnus Dei, Ecce qui tollis peccata mundi. Jo. 1. 30. sic Ordinari Sacerdotes eadem verba profertur toties quoties Sacram Eucharistiam fidelibus præbent. Et hujus similitudinis occasione sumpta observet studiosus Lector prodigium Sanguinis Sancti Joannis Baptiste, quod servatur Neapoli apud Cænobium Sacramum Virginum, li- quescens quousque consumitur Sacrificium in Altari, super quo reponitur, referente, ac attestante eodem Bagatta d. tom. 2. lib. 3. cap. 6. in append. n. 1. his præ- cisis verbis: Sacramenti Ordinis certitudo, & veritas contra hereticorum perfidiam, manifestè quotidie confirmatur Neapoli Sanguine Sancti Joannis Baptiste, intra perspicuum vas liquescens, dum Missa à Sacerdotali Ordine initiato celebratur. Est Neapoli bubonum Sanguis in ade Parthenii Cænobii Virginum Ordinum que Domine Eremitæ (vulgo Dayaromata) nuncupatur, & quæ olim admirando eo pignere illuc ex Asia con- venerunt. Post Sacrificii exordia, oblationemque, & preces consuetas, ubi ventum est ad Canonis verba sacra- toria, & ad panis, ac vini immolationem, conversionemque in Corpus, & Sanguinem Domini, con- sumuntque hoc illud momentum est, in quo Sanguis intra Phialam purpurascere, colliguescere, defluere in inam vitri regionem, ac fervere videtur; & tamdiu resolutus manet, quamdiu in Ara est Sacrificium. Sanguinem Joannem Baptistam credas in sanguine sua virginitate vivere, loqui, & ingeniare illud: Ecce Agnus Dei, Ecce qui tollis peccata mundi. Verè etenim hic Agnus in Sacrificio Missæ immolatur pro salute mundi. Hincque Bagatta,

Propterea ad tam sublime Sacrificium celebrandum, coram quo Sanguis Præcurfitoris fervet, ac purpurascit deputentur Clerici Sacras Ordinationes succipientes, specialia gratia decorandi, ut sint idonei ad ipsum caeleste Ministerium exequendum, ad quem finem illos idoneos faciendū institutum est hoc Ordinis Sacramen- tum. De altero Quæstio in Decisione sequenti.

DECISIO VI.
ARGUMENTUM.

Discutitur Quæstio? An singuli Ordines sint Sacramentum? Propositis quindecim argumentis pro negativa, referuntur quatuor opinionum Doctorum. Prima asserit, solum Sacerdotalem Ordinem esse Sacramentum. Secunda, quod soli tres Sacri, non autem quatuor Minores. Tertia, quod Sacramenta sunt singuli septem, & quatuor Minores tantum sunt Sacramenta. Amplectitur hæc Quarta opinio, & redditur ratio, ob quam singuli septem Ordines habent veram rationem Sacramenti. Respondetur XV. argumentis contrariis, & ostenditur, est omnes Ordines sint Sacramenta, tamen non facere pretem, sed unum Sacramentum. Eruditiones plures de Usu omnium septem Ordinum in primitiva Ecclesia.